

עירובין לח

משה שווערד

1. ספר יד בנימין

וב"ב במהרש"א שמערב הכל מעיו"ט, אלא
 שהוא כ' הטעם משום דס"ד דגמ' דמנה
 ל' אלפים אמה מכאן ואלפים מכאן דנמצא
 למחר אינו יכול לילך ללד מערב במקום העירוב,
 ואילו בריטב"א מבואר להדיא דאפי' למאי
 דאסיקנא בגמ' דמנה ל' לטוף אלף אמה מ"מ
 אין מערבין במחילה מיו"ט לשבת עיי"ש וכן
 צחי' הרשב"א ז"ל (ועי' עוד לקמן בגמ' עמו'
 ב' ד"ה מי סברת) שהבאנו ד' הריטב"א דפי'
 במערב ברגליו ביום השני נמי אינו יכול לערב
 לרוח אחרת מטעם הכנה ואף שהמערב ברגליו
 א"צ אמירה כו', אבל ד' הרשב"א ז"ל בעבוה"ק
 דשרי יעי"ש).

דף ל"ח במשנה רא"א יו"ט הסמוך לשבת כו'
 מערב אדם שני עירובין וכו'
 כתבו הראשונים ז"ל דדוקא מערב שני העירובין
 מעיו"ט אבל לערב העירוב השני למחר בע"ש
 א"א לפי שאין מערבין במחילה מיו"ט לשבת,
 ודוקא לרבנן בסמוך אחר מוליכו ביום שני לפי
 שהתם מערב הכל לרוח אחת אבל כשמערב
 למחר לרוח אחרת הוי כמכין מיו"ט לשבת
 עיי"ש.

2. רשב"א על עירובין דף לח/א

וחכמים אומרים מערב לרוח אחת או אינו מערב כל עיקר. דרבנן מספקא להו לשני ימים אלו בקדושה אחת, וכשם שא"א לערב ליום אחד חציו למזרח וחציו למערב כך אינו יכול לחלק שני הימים לשתי רוחות, ומדקתני או אינו מערב כל עיקר משמע דאינו עירוב כל עיקר, ואם היה בא בדרך ונתן עירובו בשתי רוחות לא יזוז ממקומו, שהרי עקר שביתתו מכאן ובמקום עירובו לא קנה, ואם היה בביתו לא עשה ולא כלום והרי הוא כאנשי עירו, לפי שאינו עוקר דעתו מביתו אלא א"כ קנה לו עירוב, כמו שאני עתיד לכתוב לקמן בפרק מי שהוציאוהו (נב, א. ד"ה ר"מ). ואילו היינו מפרשים כן אתיא מתניתין כרב דאמר לקמן בפרק מי שהוציאוהו (מט, ב) בפירושא דמתניתין דאם היה מכיר אילן או גדר ואמר שבייתתי תחתיו לא אמר כלום כל עיקר כיון דלא סיים אתריה, ואתבניה מדתניא טעה ועירב לשתי רוחות כמדומה הוא שמערבין לשתי רוחות, או שאמר לעבדו צאו ועירבו עלי אחד עירב עליו לצפון ואחד עירב עליו לדרום, מהלך לצפון כעירובו לדרום ולדרום כעירובו לצפון, ואם מיצעו עליו את התחום לא יצא ממקומו, ואמרין רב תנא הוא ופליג. אבל מדלא אקשינן מהא מתני' לשמואל ולסייעניה לרב מינה, איכא למימר דלא עשה כל עיקר דקתני, לומר דלא עשה כל עיקר כמו שחשב לעשות כלומר שאינו מהלך יום זה לכאן ויום זה לכאן לפי שהם כיום אחד, אלא לרב כדאית ליה כדאמרן ולשמואל כדאית ליה. וכדקתני בההיא ברייתא דפרק מי שהוציאוהו, כנ"ל:

3. ספר יד בנימין

שם במשנה בשני מחשיך עליו (על הפת)
 ואוכלו, אמה רבינו יונתן ז"ל הא
כיון שהולך בעצמו בשני ל"ל לערב ע"י הפת
ליקני שציתה ברגליו כיון דיושב שם עד שחשך,
וכן הקשה צה"ל סי' תט"ז סעי' ב' ד"ה
ולמחר דלמכ דמה שרצה רבינו יונתן לחדש
במירון ראשון דמה שיכול לערב ברגליו ביום
השני הוא דוקא כשנאלל הפת ביום הראשון,
הוא חידוש שלא הזכירוהו הפוסקים וגם מלשון
המחבר לא משמע כן, עיי"ש שם ליישב דמירי
המשנה כשמערב ע"י שליח אבל ע"י עצמו כיון
שיושב עליו עד שחשך שוב א"צ פת אלא קונה
שציתה ברגליו עיי"ש, ונאמת כן מפורש ברש"י
לעיל ל"ג ע"ב ד"ה מחיב (וכן רמז רש"י ז"ל
במשנה) פלא שמרן הבה"ל ז"ל לא הזכירו.

ולפירש"י ושאר ראשונים דמירי ע"י שליח
 צ"ב קנא הלשון "משחכר בהליכתו
 ומשחכר בעירובו" שו"ר צ"גאון יעקב" שפי'
 משחכר בהליכתו כו' היינו ר"ל כמה שנטלו
 בראשון דאי לא נטלו שמה יאבד ואין לו הליכה
 ולא עירוב נמצא דמשחכר בהליכתו שקונה לו
 הליכה וגם נשאר לו העירוב שאוכלו ולא נאבד.

4. דרוש וחדוש ח"א - מערכה ד במסכת עירובין דף לה ע"א

בעירובין (דף לה) נתגלגל חוץ לתחום וכו' או נשרף כו' מבעוד יום אינו עירוב, משחשכה ה"ז עירוב, ספק ר"מ ור"י אומרין ה"ז חמר גמל, ר"י ור"ש אומרים ס' עירוב כשר, ולהלכה קי"ל בש"ע (סימן תט ס"ו) כר"י דס' עירוב כשר, ואף בהניח העירוב

בבה"ש קיי"ל (בסי' תטו ס"ב) דעירובו עירוב, כשיטת רש"י פ"ב דשבת והרמב"ם, וקשה דהא בסוגיין משמע דמה דמיקל ר' יוסי בס' עירוב הוא רק משום חזקת כשרות דעירוב, דהשתא הוא דנטמא, וא"כ בהניח עירובו בבה"ש דלא שייך כן אין עירובו עירוב, וי"ל דר"י לשיטתיה דסבר גבי ס' טבל דספיקא דרבנן באתחזק איסורא לחומרא ומשול"ה ה"נ בעירוב דאיכא חזקה דהעמידו על תחום ביתו כפירש"י בעי' חזקת כשרות דעירוב כנגדו. אבל לדידן דקיי"ל כר"מ בהא דאף באתחזק איסורא ספק דרבנן לקולא, מש"ה אף בעירוב בבה"ש דאיכא חזקת תחום ביתו וליכא חזקת כשרות כנגדו אפ"ה ספיקו לקולא וכן מצאתי כתוב בחידושי אבן העזר פ"ד דשבת. אולם יש לעיין טובא אמאי קיי"ל בדינא הנ"ל בעירוב חצי היום לרוח זה והשני לרוח אחר דנותנין עליו חומרי שניהם, והיא ברייתא ערוכה בעירובין (דף נ) הא כיון דקיי"ל ס"ע כשר ראוי ליתן לו מקולי שניהם, וזה אף לר"י יהי' הדין כן דהא כאן ל"ש חזקת תחום ביתו, כיון דבין כך ובין כך נסתלק מתחום ביתו והספק רק באיזה רוח קנה העירוב:

וכמו כן יש לעיין בסוגיא דעירובין (דף לח) ורבנן ספוקי מספקא להו (בשבת ויו"ט אי קדושה א' הן או ב' קדושות) והכא לחומרא (דא"י לערב ב' רוחות דלמא חדא קדושה היא), והכא לחומרא (דאי נאכל בראשון דאין עירוב לשני) הא כיון דקיי"ל ס' עירוב כשר הו"ל למיזל לקולא, וראיתי בחידושי אבן העזר שם שכתב דרבנן ס"ל כר"י, דבמקום חזקת

תחום בית וליכא חזקה כנגדו ס' דרבנן לחומרא וכו' עיי"ש, ולפענ"ד דבריו אינם מספיקים דע"כ צ"ל אחת משתייהן או דלעולם כל שאיפשר להעמידו על חזקת תחום ביתו מעמידין אותו אף דקנה שביתתו ביום הא' במקום עירובו, מ"מ לגבי יום השני מעמידין אותו בחזקת תחום ביתו. או תאמר דכיון דקנה ביתו במקום עירוב שם ביתו ומקומו, וראוי להעמידו על חזקת תחום מקום עירובו, והשתא תיקשי לכל צד, אם תאמר בצד הראשון דלעולם מעמידין אותו על חזקת תחום ביתו א"כ יהא רשאי לומר עירובי בראשון למזרח והשני כבני עירי, דשמא ב' קדושות הם ומסייע ליה חזקת תחום ביתו, וגם אף יהא מותר לערב לב' רוחות. כיון דעכ"פ קנה עירוב אחד צד ונסתלק מתחום ביתו ספיקו להקל, ואם תאמר כצד השני דמכיון דקנה תחומו במקום עירובו, מעמיד' אותו על חזקת תחום מקום עירובו, א"כ נאכל בראשון אמאי אינו יוצא עליו בשני נימא ספיקו להקל דשמא חדא קדושה היא, ומסייע ליה חזקת תחום מקום עירובו:

והנה בעיקר הקושיא י"ל לפמ"ש המנחת יעקב (כלל א' סק"ו) דהיכא דאסתפקא לתנא עצמו הדין מחמירנן בספיקו אף בדרבנן דהוי כמו ס' חסרון ידיעה עיי"ש, א"כ הכא דלרבנן עצמם מספקא להו הדין אם יו"ט ושבת ח"ק נינהו או ב"ק

הן מש"ה מחמירנן בספיקו, אך עדיין הקושיא הראשונה בעירוב חצי היום וכו' אינה מתיישבת. ונלע"ד דהנה מהמתבאר בפשטא דסוגיא הנ"ל מוכח דר' יהודה סובר תחומין דאורייתא מדהחמיר בס' עירוב [דמלבד דוחק לומר דר' יהודה מחמיר טפי בספיקא דרבנן מר' יוסי, וס"ל דאף בלא חזר איסור ס' דרבנן לחומרא, וג' מחלוקות בדבר, הוא מוכרע], דהא בסוגיא דפ"ק דביצה הדין לאוקמא ברייתא דספיקו אסור בס' טריפה והא דנתערב באלף כולם אסורות מוקי כר"י דס"ל אליבא דר' יהושע דכל שדרכו למנות לא בטל, ומכיון דמוקי לה כר' יהודה לוקי בפשטא בס' יו"ט כיון דר"י סבר דספיקו דרבנן לחומרא, א"ו נראה דטעמא דר"י דמחמיר בס"ע משום דס"ל תחומין דאורייתא, וכ"כ להדיא הרא"ש פ"ד דעירובין (דף מו) וז"ל שם אע"ג דשמעין לר"י דסבר תחומין דאורייתא גבי ס' עירוב לעיל בפ' בכל מערבין עכ"ל, אך קש"ע מ"סוגיא דעירובין (דל"ז ע"ב) ולימא ליה תנא דבי איו הוא, ...

ונ"ל דלכאורה יש לעיין בעיקר הדין דס' עירוב כשר מכה ספיקא דרבנן הא כ' תוס' בביצה (די"ד ע"א ד"ה א"ב דידע) וז"ל אע"ג דבשל סופרים הלך אחר המיקל, הואיל ולכל א' יש קולא וחומרא מכל צד עבדי' לחומרא עכ"ל, וה"נ בס' עירוב הא בקיום העירוב וביטולו לכל צד יש קולא וחומרא, דמה שמרויח בצד זה מפסיד בצד זה, ואמאי דיינינן ביה ספק דרבנן לקולא. ...

5. תוספות רא"ש על עירובין דף לח/א

התם משום הכנה. ואיסור הכנה דאורייתא הוא כדמוכח בשמעתין, **ומה שאופנין מי"ט לשבת על ידי עירובי תבשילין מפ' לה באלו עוברין משום הואיל. ותימא לריב"א המבשל בשבת בשוגג יאכל ואפילו לר' יוחנן הסנדלר לא אסר מדאורייתא כדמשמע בפרק אלו נערות ואמאי מדאין יום טוב מכין לשבת כל שכן שבת לעצמה, ומתוך זה היה מפרש ריב"א דאפייה ובישול לא חשיבי הכנה דאינו אלא תיקון בעלמא שמתקן האוכל ולא חשיבי הכנה** אלא כי הך ולענין ביצה שהוא מעשה חדש דמאתמול גמרה לה, **נקשה לפירושו** דבריש מסכת י"ט פריך שבת בעלמא תשתרי ומאי פריך הא לידת ביצה הכנה היא כדאמרינן בשמעתין אמר רבה התם משום הכנה, **ומה שהקשה ריב"א מהמבשל בשבת לאו קושיא היא דהא אמרינן לקמן שבת מכינה לעצמה** ולהכי פריך ברש"י מסכת י"ט שבת בעלמא תשתרי. וא"ת אי שייך הכנה באפייה ובישול א"כ היכי בעי למימר באלו עוברין דר' אליעזר לית ליה הואיל א"כ לדידיה היאך אופין מי"ט לשבת הא אמרינן בשמעתין דאית ליה איסור הכנה, ולמאי דפרישית דהאי טעמא ליתיה למאן דאמר בפ"ב די"ט דלמיקני שביתה ב"ט אסור ניהא דהך סוגיא דאלו עוברין אתיא אליביה, ולמאי דפרישית נמי דמשום עירובי חצרות איצטריך טעמא דהכנה היינו משום דבעינן לאוקומי ר' אליעזר כרבנן דאמרי דאין מערבין מי"ט לשבת לא עירובי תחומין ולא עירובי חצרות ואיפשר דסבירא ליה כרבי דמערבין עירובי חצרות. וא"ת אכתי הא מוכח בפ"ק די"ט דאית ליה לר' אליעזר הכנה גבי ביצה שנולדה בזה תאכל בזה דקאמר ר' אליעזר ועדיין היא מחלוקת ב"ש אומרים תאכל וב"ה אומרים לא תאכל, וי"ל דר' אליעזר קאי כב"ש כדאשכחן בפ"ק די"ט דאמר תאכל היא ואמה:

6. שערים מצויינים בהלכה

דף לח: הלכה כד' זקנים ואליבא דר"א
דב' קדושות הן. בתב בשו"ת
נודע ביהודה (מהר"ת סי' מח), א"כ דב'
קדושות הן, למה אסור לערב מי"ט לחבירו,
דלא שייך ענין הכנה, דהא חד מינייהו חול,
וביצה שנולדה בזה מותרת בזה, כדאיתא
בגמ' ביצה (ה:). ועל יסוד זו פוסק, דאם
צריך לילך ביום שני למקום רחוק מכיתו
קרוב לששה אלפים אמה, יש לו עצה להניח
עירוב בערב יו"ט בקירוב אלפים אמה,
נביו"ט הראשון ילך עד מקום שמוחר לו
לילך עפ"י העירוב שהניח מבערב יו"ט,
וצריך שיהיה שם מקום ביהשמי"ש וישאר
עד לאחר צאה"כ, ויכין בלבו לקנות שם
שביתה, ואסור לו לחזור לביתו שהרי קנה
כאן שביתה, אבל מותר לו לחזור עד למקום

שהניח העירוב מערב יו"ט, וממילא מותר לו לילך למחר למקום שהוא רוצה עד אלפים אמה. ועי' בהגוה הגוי"א (אוי"ט סי' תטו) שרמזו על חשובה זו. ועי' בשערי חשובה (שם).

כי נח נפשיה דרב הונא עייל רב חסדא
 למירמא בו. בהגהות הגאון מהר"א לנדא
 ז"ל כחב, עיין בב"מ (לג א) דארבעין שנין לא עיילי
 רב הונא ורב חסדא אהדדי, ולהכי לא עייל רב
 חסדא לבי מדרשא למירמא עד דנח נפשיה דרב
 הונא ע"ש. וכן כחב לפרש גמ' דידן, בהגהות
 מהר"ן חיות כאן, ובגיטין (ו' א), דנחיוו של רב
 הונא לא נכנס רב חסדא לבית המדרש משום
 קפידתו של רב הונא ע"ש. ולפי דבריהם יש לפרש
 כן גם במנחות (מב א) שגם שם נמנא לשון מה
 ממש, כי נח נפשיה דרב הונא על רב חסדא
 למירמא דרב אדרב ע"ש.

והנה בגמ' בב"מ שם איתא, צעי מיניה רב חסדא
 מרב הונא תלמיד ורריך לו רבו מאי, אמר
 ליה חסדא חסדא לא זריכנא לך את זריכת לי עד
 ארבעין שנין איקפדי אהדדי ולא עיילי לגבי הדדי,

ימיב רב חסדא ארבעין מעניתא משום דחלש
 דעמיה דרב הונא, ימיב רב הונא ארבעין מעניתא
 משום דחשדיה לרב חסדא ע"ש. ונראה דמהר"ן
 חיות ומהר"א לנדא הנ"ל הבינו בדברי הש"ס,
 דר"ל דעד ארבעין שנין איקפדי אהדדי ולא עיילי
 לגבי הדדי. וכן ראיתי בספר מוטנ"א (ערך רב
 חסדא ע' חקיג) שהבין כן, וכחב וקרוב לומר שכל
 השנים שהיו צעקם זה עם זה, הלך לו רב חסדא
 לכפרי ושם הורה הוראות כדלהלן (סב ב) רב חסדא
 אורי בצפרי צעני דרב הונא ע"ש.

והנה יש לעיין כמה שהבינו בספרים הנ"ל צפי

הגמ' בב"מ, דרב הונא ורב חסדא המשיכו
 בקפידתם ולא נכנסו זה אלל זה ארבעים שנה.
 דמלכד הזרות שבדבר, לומר על הני אמוראי קדישי
 שהזיקו בקפידתם זה על זה ארבעים שנים
 שלימות. גם לא ידעתי לפי דבריהם, איך יחפרש
 מ"ש בגמ' שם ימיב רב חסדא ארבעין מעניתא כו'
 ימיב רב הונא ארבעין מעניתא כו', חנה היה על
 כרחך אחרי שהשלימו ביניהם, ודע רב הונא שחשד
 לרב חסדא כחנם דלא נתכוון על עצמו. והרי לפי
 דבריהם היו בקפידתם זה עם זה כל ימי חי רב
 הונא, וא"כ אימתי היו המעניות הללו. גם לפי
 הבנתם ל"ב מ"ש "עד" ארבעין שנין איקפדי
 אהדדי כו', דהו"ל למימר ארבעין שנין איקפדי
 אהדדי כו', ומאי עד.

אמנם האמת יורה דרכו, שאין הפשט בגמ' בב"מ
 שם כמו שהבינו בספרים הנ"ל. אלא
 הפירוש הנכון הוא כמש"כ בפירוש ר"ח שם, דעד
 ארבעין שנין מוסב אלמעלה, והכי קאמר ליה רב

הונא לרב חסדא את זריכת לי עד ארבעין שנין,
 ופירש ר"ח אתם רריך לקבל ממני עד מלאת לך
 לפני ארבעים שנה, שבמלאת ארבעים שנה עומד
 התלמיד על דעת רבו כדכתיב ואלוך אתכם ארבעים
 שנה במדבר וגו' ולא נתן ה' לכם לב לדעת וגו'
 ע"ש. וכמ"ש בע"ז (ה' ב) לא קאים איניש אדעתיה
 דרביה עד ארבעין שנין. ואח"כ אמר איקפדו
 אהדדי ולא עיילי לגבי הדדי, חנה היה זמן מועט
 שלא נכנסו זה אלל זה, עד שנוכחו לדעת שהקפידתם
 היה על חנם והשלימו ביניהם, וימיב רב חסדא
 ארבעין מעניתא כו' וימיב רב הונא ארבעין
 מעניתא כו'. ופירוש זה הוא ברור ונכון. וכן הביא
 צשיטה מקובצת שם בשם חוס' רבינו פרך. וכן כחב
 לפרש בשו"ת מהר"ק (שורש קסט עקף ב' דף עח
 ע"א) בשם החוס', ויכנראה שנתכוון לחוס' רבינו
 פרך. וכ"כ בבאר שבע בחשו' (סימן יב), וכן
 במהר"ס שף בב"מ שם. וכן מתבאר מדברי המחזור
 יטרי (ע' תקנא) ע"ש.

8. תוספות מסכת ביצה דף ב עמוד ב

והיה ביום הששי וגו' - ... תימה דכאן משמע שהמן לא היה יורד בי"ט כדפי' רש"י הששי הראוי להכנה וזהו בחול והא אמר
 ויברך ויקדש ברכו במן וקדשו במן שבשבת לא היה יורד מן אבל בי"ט היה יורד וי"ל דמדדשים חלוקין כדאיתא במדרש
 (מכילתא פ' בשלח) שבת לא יהיה (שמות טז) לרבות יום הכפורים לא יהיה בו לרבות י"ט שלא היה יורד בהן מן ועי"ל דאפי'
 היה יורד בי"ט מ"מ בי"ט שחל להיות בע"ש לא היה יורד מדכתיב קרא בו ביום הששי ולא כתיב ששי משמע הששי המיוחד
 שהוא ראוי להכנה ולא בששי שהוא יו"ט.

9. תוספות מסכת עירובין דף לח עמוד ב

והא בעינן סעודה - וא"ת והא ראויה היא לאותן שבתחומן כמו שמערבין לישראל בתרומה כיון שראויה לכהנים וי"ל דכמו שצריך בלילה דהיינו שעת קניית העירוב שיהא הוא ועירובו תוך התחום דאם נתגלגל העירוב חוץ לתחום לא הוי עירוב ה"נ צריך שתהא תוך תחומו מבעוד יום והא דקאמר והא בעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא תימא דמשמע דניחא ליה אי לא בעינן סעודה הראויה מבעוד יום ואע"ג דסבר סוף היום קונה עירוב ואמאי כיון דס"ד דמנח אלפים לכאן ואלפים לכאן היכי קנייה ליה סוף היום עירוב ושבתתו הא עדיין בסוף היום ד' אלפים רחוק מעירובו.

10. חידושי הרשב"א מסכת עירובין דף לח עמוד ב

והא בעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא. וא"ת ומאי קושיא דשאני הכא דאע"ג דלא חזי לדידיה חזי לאחריני דהא חזי לכל בני עירו שלא עירבו והוה ל' כמערב בתרומה לישראל וביין לנזיר, וי"ל דשאני תרומה דגופה לא חזיא לישראל והילכך כי חזיא לכהני שפיר דמי אבל הכא דגופה חזי למערב אלא דלא אפשר לי' השתא למיכליה בהא לא אמרינן אע"ג דלא חזי להאי חזי להאי, ואי נמי שאני הכא דהוה ליה עירוב חוץ מתחומו והו"ל כנתגלגל חוץ לתחומו דאינו עירוב דלא אמרינן אע"ג דלא חזי להאי חזי להאי אלא כשהוא עמו בתחומו אבל כשהוא חוץ לתחומו אין לו תורת עירוב בלל, וא"ת א"כ בר מן דין תקשי לן לר' אליעזר היאך שרי בכי הא, ועל כרחין אית לן לתרוצה בנותן בסוף אלף מכאן ובסוף אלף מכאן ותו לא תקשי לן הא דסעודה הראויה, י"ל דקסבר אביי דהא לא קשיא דקסבר ר' אליעזר דכיון שהוא בתוך תחום ביתו לשבת שפיר דמי, כנ"ל:

11. שו"ע אורח חיים - סימן תטז

(א) יום טוב שחל להיות סמוך לשבת, בין מלפניה בין מלאחריה, או שני יו"ט של גליות, יש לו לערב שני עירובין לשתי רוחות, וסומך על איזה מהם שירצה ליום הראשון, ועל העירוב שברוח השניה ליום השני; או מערב עירוב אחד לרוח אחת וסומך עליו לאחד משני הימים, וביום השני יהיה כבני העיר וכאילו לא עשה עירוב ויש לו אלפים אמה לכל רוח. בד"א, בשני ימים טובים של גליות אבל בשני ימים טובים של ר"ה, הרי הן כיום אחד ואינו מערב לשני ימים אלא לרוח אחת. וכן מתנה אדם על עירובו ואומר: עירוב לשבת זו אבל לא לשבת אחרת, לשבת אחרת אבל לא לשבת זו, לשבתות ולא לימים טובים, ליו"ט ולא לשבתות:

(ב) המערב לשני ימים טובים של גליות או לשבת ויו"ט, אע"פ שהוא עירוב אחד לרוח אחת לשני הימים צריך שיהיה העירוב במקומו מצוי בליל הראשון ובליל ב' כל בין השמשות. כיצד הוא עושה, מוליכו בעי"ט או בע"ש ומחשיך עליו ונוטלו בידו ובא לו, אם היה ליל יו"ט, ולמחר מוליכו לאותו מקום ומניחו שם עד שתחשך, ואוכלו אם היה ליל שבת, או מביאו אם היה ליל יו"ט; מפני שהן שתי קדושות ואינם כיום א' כדי שנאמר מליל ראשון קנה העירוב לשני ימים. נאכל העירוב בראשון, קנה העירוב לראשון ואינו עירוב לשני. עירב ברגליו בראשון, צריך לערב ברגליו בשני והוא שילך ויעמוד באותו מקום ויחשוב שם בלבן שיקנה שם שבתה ולא יאמר כלום, מפני שאסור לעשות שום הכנה מ"ט לשבת או משבת ליו"ט אפילו בדיבור. וכל שכן שאינו יכול לערב בפת שלא עירבו בו כבר ביום הראשון, מפני שהיה צריך לקרות עליו שם עירוב ונמצא מכין. עירב בראשון במאכל, אם רצה לערב ברגליו בשני, הרי זה עירוב. ואם רצה לערב בפת, צריך לערב באותה הפת עצמה שעירב בה בראשון, שאין צריך לומר כלום שכבר קרא שם עירוב ואם כן אינו מכין כלום:

(ג) זה שאמרנו שיש לו לערב ב' עירובין בשתי רוחות לשני הימים, הוא שיהיה אפשר לו להגיע לכל אחד משני העירובים ביום הראשון, אבל אם א"א להגיע לעירוב של יום השני ביום הראשון, אין עירוב השני עירוב; שהעירוב מצותו שיהיה בסעודה הראויה מבעוד יום, וזה הואיל ואינו יכול להגיע לזה העירוב ביום הראשון הרי זה אינה ראויה מבעוד יום. כיצד, הרי שהניח עירובו ברחוק אמה אלפים מביתו לרוח מזרח וסמך עליו ליום ראשון, והניח עירוב שני ברחוק אמה אחת או מאה או אלף ברוח מערב וסמך עליו ליום שני, אין זה השני עירוב שהרי ביום הראשון אין זה עירוב השני ראוי לו מבע"י, לפי שאינו יכול להגיע אליו שהרי לא נשאר לו ברוח מערב כלום. אבל אם הניח עירובו ברחוק אלף ות"ק מביתו ברוח מזרח וסמך עליו ליום ראשון, והניח עירוב שני רחוק מביתו לרוח מערב בתוך ת"ק אמה וסמך עליו ליום השני, הרי זה עירוב, שהרי אפשר שיגיע לו ביום ראשון:

12. ספר מגן אברהם על או"ח סימן תטז

(ג) שיהיה בסעודה הראויה. ואע"ג דבב' י"ט של גליות י"ל ממ"נ אם ראשון חול יכול ללכת לעירובו ואם השני חול אין צריך עירוב מ"מ כיון שאינו יכול להגיע לעירובו ביום ראשון אע"פ שהוא ספק מ"מ אינו ראוי לו וכ"מ במ"מ פ"ו: